

Næstekærligheden træder virkelig frem under krisen

Kristeligt Dagblad

Af Keld Nissen

07.05.20

Birgitte Qvist-Sørensen, generalsekretær i Folkekirkenes Nødhjælp, er stolt af den måde, som organisationens medarbejdere ude i verden og de frivillige i Danmark klarer coronakrisen på

Jeg har ikke mistet livsmodet på noget tidspunkt. Jeg er jo vant til at arbejde med kriser, og lige nu er hungersnød et endnu større problem end corona i de lande, vi arbejder i. De gode historier fra vores medarbejdere, der er ude, giver livsmod. Selvom det er svært, så knokler de på for at hjælpe sårbare mennesker i flygtningelejre og fattige mennesker i samfund, der er lukket ned. De finder løsninger på at få hjælpen frem. I forhold til hverdagen er evnen til at bevare livsmodet også vigtig. Jeg har en mand på 67 år, der er kronisk syg. Han har i seks uger været parkeret i et sommerhus. Selvom jeg og vores yngste søn på 17 år har været der sammen med ham i perioder, må vi også finde andre måder at være sammen på. Det er med til at give livsmod at få det til at lykkes.

Hvordan bruger du din tid anderledes nu?

Jeg plejer jo at rejse en hel masse, så jeg har fået mere tid. Jeg har godt nok aldrig tidligere haft så travlt, men jeg kan tilrettelægge min arbejdsdag anderledes og selv lægge pauser indimellem. Jeg går ture og løber og får meget mere motion i pauserne mellem alle de digitale møder. Jeg er også begyndt at lytte til lydbøger, og jeg er begyndt at brodere. Det har jeg aldrig gjort før. Jeg har fået mere tid til fordybelse og til refleksion på en anden måde end ellers. Det sætter jeg pris på.

Hvilke råd til opmuntring vil du give medborgere, der er ramt af krisen?

Krisen har gjort, at jeg har fået mere tid til at tænke over, hvad der er væsentligt, og hvad jeg savner til hverdag. Normalt kommer jeg flyvende ind ad døren og smider kufferten, og kort tid efter rejser jeg igen. Men nu har jeg mere tid til at tale med min mand, ganske vist på Facetime, og med min søn herhjemme. Og så er oplevelsen af, at vi er en del af et fællesskab, meget stærk, både med danskerne og med dem ude i verden. Værdier som medmenneskelighed og næstekærlighed træder virkelig frem. Det, vi kan tage med os, er, at danskerne er rigtig gode til at trække på samme hammel. Selvom nogle har mistet deres kære eller mistet deres arbejde, viser de alligevel stor næstekærlighedsfølelse og engagement. Jeg vil også nævne de

frivillige i Folkekirkens Nødhjælps Wefood-supermarkeder, der under coronakrisen møder troligt op og passer vores butikker. Og nu begynder vores genbrugsbutikker også så småt at åbne igen, og selvom mange af de frivillige er i gruppen af sårbare, møder de alligevel op. Man vil gerne ud at hjælpe. Det er vi superstolte af.

Nævn tre håbstegn, der hvor du er?

At vores medarbejdere ude i verden er blevet ude, fordi de vil gøre en forskel, viser en stor medmenneskelighed. At mærke den opbakning giver håb om, at mennesket også kan klare kriser som den her. Jeg ser også et håbstegn i, at de unge tager et ansvar. Når der bliver lagt bånd på dem, accepterer de det, fordi der er noget, ”der er større end mig”. Jeg har ikke oplevet, at de unge er uansvarlige, som man ellers hører. Min søn på 17 år sidder det meste af tiden derhjemme, ser kun få venner og med meget stor afstand. Han skulle her forleden aflevere et filmprojekt i skolen, og da stod han op klokken halv fem om morgenen og gik ud og lavede det for ikke at forstyrre for meget.

Og nu, da der ikke er gudstjenester, lægger biskoppen i København, Peter Skov-Jakobsen, der også er rådsformand i Folkekirkens Nødhjælp, hver morgen et skriftsted, et uddrag af en salme eller en bog ud på Twitter. Det er en opmuntring og giver også håb, at man finder andre måder nu, da man ikke kan holde gudstjenester.

Hvordan vil krisen påvirke dit liv fremover?

Jeg vil prioritere, hvad der er vigtigt. Måden, Folkekirkens Nødhjælp og jeg selv arbejder på, vil blive anderledes. Vi behøver måske ikke altid at mødes fysisk. Mange af de virtuelle møder kan jeg fortsætte med, også af hensyn til klimaet. Jeg har tænkt meget på, at jeg vil have mere fokus på det nære – også ude i verden. Jeg vil i langt højere grad møde de mennesker, vi hjælper derude, i stedet for kun at deltage i store konferencer. Vi skal huske på at være taknemmelige for det liv, vi har. Det tager jeg med mig. Dem, jeg møder ude i verden, der har det svært, er taknemmelige for, at de lever.